

Zane Grey

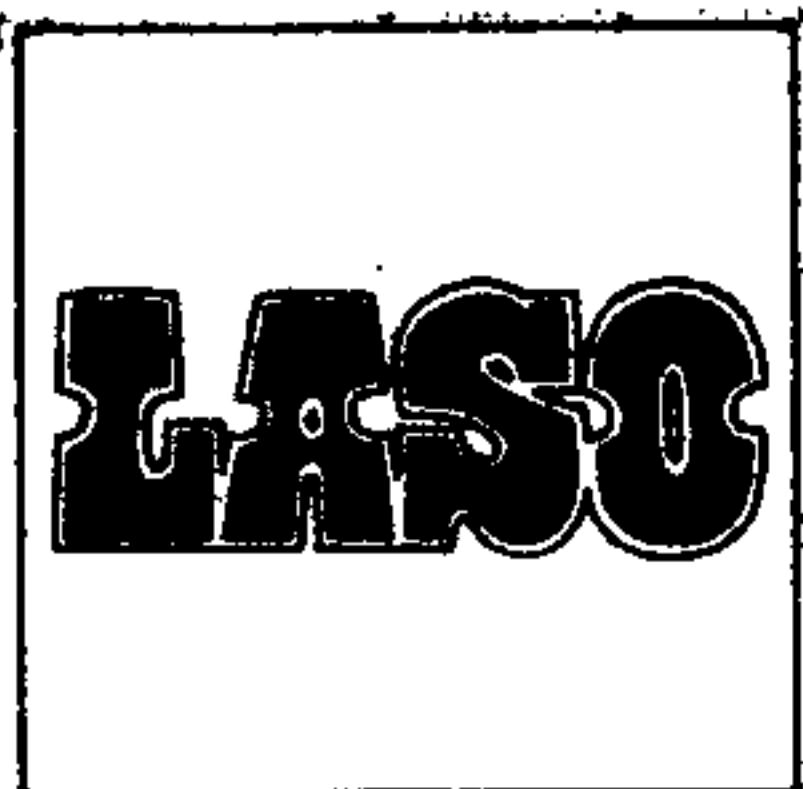
BJEGUNČEV TRAG

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NISPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak)
– OOUR Informativno-revijalna izdanja
(direktor Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i
odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NISPRO
„Vjesnik“, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bratolić

Zane Grey: Bjegunčev trag
Naslov originala: The Fugitive Trail
Copyright: VPA
Recenzija: Marijan Krmpotić
Prijevod: Ivan Ott

Laso broj 772 izlazi 29. 7. 1988.
u nakladi od 61.500 primjeraka.

I

U gradu je sve vrvjelo od tragača, vozača i drugih radnika koji su netom isplaćeni, ispijali čašice crvenkastog pića.

U stražnjoj sobi kod Lafea Hennesya šest muškaraca je sjedilo za stolom i igralo poker. Dvojica su bili kauboји, a jedan je bio stranac u tim krajevima. Kockar Quade Belton, tamnopus, crnomanjast, s oštrim prodornim pogledom, pred sobom je imao najveću hrpu zlatnika i srebrnjaka. Ni Steve Henderson, koji je sjedio do njega, nije loše prolazio. Šesti muškarac se očajnički trudio, kupao u znoju, ali mu nije išlo. Bilo mu je dvadesetak godina, imao je nježno lice i ruke, očito nije bio kauboј, a kako je igrao – ni kockar. Zvao se Barse Lockheart.

Iznenada promatrači su se razmakli, a k stolu je prišao odlučan muškarac. Čeličnim je pogledom promotrio Barsea Lockhearta i glasno uzviknuo:

– Barse, ustani! Prestani kartati!

Svi su ga znatiželjno pogledali. Barse se zacrvenio.

– Koji ti je vrag? – planuo je.

– U lošem si društvu. Prestani smjesta! – odgovorio je došljak. – Ali sada baš gubim! Ne mogu prestat. Baš si našao trenutak kad ćeš me izvući iz igre.

Henderson je lupio šakom po sto-

lu i okrenuo se prema Barseu. – Reci mu da ode do vraga – dobaci.

– Bruce, idi k vragu! – povikao je Barse, no pogled mu nije odavao baš takvu odlučnost.

– Slušaj, zar si ti dadilja svome bratu? – umiješao se i stranac uz podsmješiv osmijeh.

– Prokleta si u pravu, naročito kad je u društvu sa Steveom Hendersonom i sličnim bitangama.

Svi su odjednom bacili karte na stol. Stolica su zaškripale. Kauboји su se nelagodno promeškoljili.

– Lockhearte, ne svidja mi se to – promrmljao je Henderson. – Morat ću te pozvati van.

– Nadam se da nećeš napraviti takvu grešku – hladno je odgovorio Bruce.

Stranac je polako ustajao sa stolice s desnom rukom položenom na dršci revolvera. Belton je stavljao svoj dobitak u džepove. Kauboји su se odmakli od stola i pridružili promatračima.

– Gospodine Lockhearte – izusti je stranac – zar ste i mene ubrojali u bitange?

– Da, iako sam vam time zapravo laskao.

Neznanac je naglo izvukao revolver, ali je isto tako nevjerojatnom brzinom i Bruce potegao svoj i pritisnuo obarač. Prasak pucnja kao

da je odnio krov i stranac je pao preko stola, prevrnuo ga i našao se na podu. Trenutak kasnije i Henderson je potegao pištolj, ali ga nije stigao uperiti u Brucea jer ga je ovaj već pogodio. Hendersonov revolver je odletio u zrak, a on se svalio na leđa. Bruce se sa zadimljenim revolverom povukao unatrag i nestao u gomili koja se natisnula oko Hendersona. Quade Belton i Barse Lockheart su se odšuljali do vrata i pošli prema konjima. Stariji muškarac je uzjahao i obratio se mladjem.

— Ideš li i ti ili čekaš brata?

— Neka ga vrag odnese! — ljutito je prasnuo Barse. Brzo je uzjahao i krenuo za Beltonom.

II

U sumrak proljetne noći Trinity je sjedila iznad rječice i očekivala ljubavnika u kojega se nikada nije mogla pouzdati i koji je obavezno zakašnjavao. Rječica je žuborila i odražavala posljednje sunčeve zrake; stara patka je podučavala pačice prvim zaveslajima; ptice su pospano pjevale u visokim krošnjama stabala; posvuda se osjećao svjež miris pomiješane vlažne zemlje i još uvijek prohladnog zraka. Iza rječice čuli su se udaljeni zvuci sa Spencerova ranča na kojem je Trinity živjela, a iz još veće daljine dopiralo je brujanje grada Denisona, te noći znatno glasnije zbog graditelja željezničke pruge što su se smjestili u logoru na ivici grada, te zbog dolaska goniča i stoke s juga.

Trinity je uvijek sa zanosom promatrala jug. I sama je odatle došla i tamo ju je sudbina nejasno vukla. U nizu mračnih stabla postojao je otvor kroz koji je mogla promatrati prostranu teksašku ravnicu. I noću i danju, dok bi čekala na tom mjestu, činilo joj se da može vidjeti čak do rijeke gdje su je kao napušteno dijete pronašli i spasili dobri Spencerovi. Nazvali su je Trinity, po rje-

čici, ali nikad nisu uspjeli saznati ništa o njenom porijeklu. Ona se sjećala samo dugih vožnji kolima, beskrajnih travnatih ravnica, crnih stada bivola, logora i vatri uz mračnu rijeku, grubih bradatih muškaraca, pucnjeva i ratnih krikova Indijanaca od kojih joj se ledila krv u žilama.

Južno od rječice prostiralo se pušto, travnato zemljište.

Nikada prije nije takvom snagom osjetila ljepotu i zanos teksaške zemlje. Trinity je gotovo više voljela mirne, divlje, južne predjele, nego buku i gužvu Spencerova ranča i široko otvorenog grada Denisona.

Udaljena buka grada podsjetila ju je ponovo na Barsea. Više nije mogla poricati da se promijenio. Nekoć veseo, razigran, pažljiv i mio dječak pretvorio se u mrzovoljnog mladića koji je pronašao loše društvo. Nije podnosio da mu se to spomene i već je više puta žestoko viknuo na nju kada je pokušala raspravljati o tome. Ta ipak je ponekad bio isti kao u one dane kad je navaljivao da joj kupi onu presku pu haljinu. Bila je polaskana takvim poklonom, ali kad ga je pitala odakle mu novac za takav poklon, veoma se naljutio. Trinity je bila zabrinuta. »Osjećam se kao njegova mama«, pomislila je. »On je samo jedno neodraslo dijete«.

Zatim je počela razmišljati o Bruceu. To joj se u posljednje doba sve češće događalo. Toliko se razlikovao od Barsea: čvrst, postojan i ozbiljan, na glasu kao lovac na bizone, gonič kola, naravni — i revolveraš. Trinity se pitala koliko su točne sve one priče o njegovim revolveraškim junaštvima. Do nedavno ga je rijetko vidala jer je uvijek bio daleko, u lovu ili na putu. No posljednjih nekoliko mjeseci često je dolazio na ranč, više da vidi nju, znala je to dobro, nego njene roditelje. I usprkos osjećajima prema Barseu, nju je i Bruce privlačio. Sada se gotovo s

grižnjom savjesti prisjetila kako mu je zamalo dopustila da je poljubila kad je posljednji put dolazio. Čak i sada pomisao na to uzбудila ju je i uznemirila. Ne, on sigurno nije ubojica.

No, morala je paziti na Barsea. Morat će mu pomoći da se promijeni i sredi. On je treba i ako joj obeća da će se popraviti, udat će se za njega.

Shvatila je da Barse više neće doći te večeri, pa je već dobro poznatim putem krenula prema kući. Dok je prolazila, konji su podigli glave i osluškivali. Konji su igrali važnu ulogu u njenom životu. Jaha-la je bolje od većine dječaka. S bolom se prisjetila kako Barse, iako Teksasčanin, ne voli konje.

Trinity je stigla u voćnjak što je okruživao kuću. Iz bare je dopirao kreket žaba, glazbe koje se sjećala otkako zna za sebe. U dnevnoj sobi je gorjelo svjetlo. Ušla je i poželjela biti sama u sobi, ali je odlučila obavijestiti Spencerove o svojim planovima za budućnost.

— Trinity, rano si se vratila — rekla je sjedokosa gospoda Spencer.
— Barse nije došao — odgovorila je Trinity. — Gdje je tata?

— Negdje je vani. Hal je otišao u grad. Kažu momci da je opet bila pljačka. Propalice. Naš grad je i prije bio na zlu glasu, a otkako su došli i željeznički radnici, sa svim tim kockarnicama i salunima, to je valjda najgori grad u Teksasu.

— Odlučila sam, udat ću se za Barsea — izusti djevojka.

— Oh, ne, Trinity! — izletjelo je gospodi Spencer. — Ali ja sam očajna! — uzviknula je djevojka. Hal je sigurno najbolji, ali ja ga ne volim. Bruce, mi je drag, ali Barse je jedini koji me zaista treba.

— Ne uzbuđuj se, Trinity — savjetovala ju je gospoda Spencer. — Tako te žalim. Imaš previše udvarača, nije ni čudo. Nema mnogo tako lijepih i dobrih djevojaka. A tako si

vješta u svakom poslu. Da ne spominjem konje. Moraš uzeti dečka koji ti se najviše sviđa.

— Mama, ja mislim da je to Barse — odgovorila je Trinity.
— Nisi baš najsigurnija.
— Oh, jesam. Znaš da pazim na njega već godinama.

— Ti mu želiš biti majka, a ne žena. Želiš ga promijeniti zato što je loš. Pazi se Trinity. To rijetko kad uspijeva.

Začuli su se teški koraci i u sobu je ušao ogroman, sjedokosi Teksasčanin.

— Zdravo, ljepotice, što ste tako zabrinute? — zagrmio je.

— Tata, baš sam se mami jadala i rekla što namjeravam napraviti.

— Odlično! Riješila si, znači, probleme i sada možeš mirno spavati.

— Ali, tata, slažeš li se?

— Ne znam ni sam, Trin. To je tvoj život i ti moraš odlučivati. Još nedavno Barse je bio dobar mladić, ali sada sve se promijenilo. Grad Denison je sada drugačiji. I momci također. Eto, večeras su zamaskirani razbojnici napali službenika željeznice koji je donio plaće i ukrali mu vreću s novcem.

— A gdje je bio Bruce Lockhart i njegovo društvo u to doba? — upitala je gospoda Spencer.

— Mama, ja sam sigurna da Bruce to ne bi učinio.

— Ne, sreo sam Brucea odmah nakon pljačke — odgovorio je Spencer. — A ti se, Trin, ne uzbuđuj toliko. Sve je moguće. Pljačkaši su bili mladići. Hobart Smith, koji ih je vidio, kaže da je samo jedan od njih bio zreo muškarac.

Trinity se sa zebnjom upitala zbog čega je Barse upravo danas zakasnio. Bez riječi je otišla u svoju sobu i u mraku se bacila na krevet. Očajnički je razmišljala. Jednoga dana sreća je Barsea u gradu, bio je dosta pijan i silom joj je želio kupovati skupe stvari. Kad ga je upitala

odakle mu novac, rekao je da je nesretran u ljubavi, ali zato ima sreće u kartama. Uvijek je umanjivala njegove slabosti, ali kartanje nije mogla zaboraviti. Sad se sjetila kako je i Bruce, koji nikad nikoga nije ogovarao, a najmanje Barsea, rekao kako ona ne zna ni pola istine o njemu. Morala je dobro razmisliti o svemu. A kad god bi to učinila, iznova bi se uvjerila kako Barse Lockheart ima i previše nedostataka. Hoće li ova moći išta promijeniti?

Ipak, iako je Trinity priznala sama sebi da možda ne razumije sve baš najbolje, iako je znala da Barse pije i karta, nije se usuđivala ni pomisliti da je spreman i na nešto gore.

Začula je konje. Pogledala je kroz prozor i ugledala Caleba Greena, rančera iz susjedstva, te Hala Spencera. Pridružio im se i njen otac. Green je nešto govorio. Trinity je odmah shvatila da se nešto ozbiljno dogodilo. Hal je bio gologlav i blijed. Otac ih je poveo unutra.

Trinity se stuštila u dnevnu sobu. Gospoda Spencer je zabrinuto promatrala Hala koji je upravo završio rečenicu. Spencer je izgledao bijesan.

— Zdravo, Trinity — nasmiješio se Green. — Svaki dan si sve ljepša.

— Dobar dan, gospodine Greene. Hvala lijepo.

— Požurila si da saznaš novosti? ... Eh, ja sad moram ići. Hal će vam sve ispričati.

Green izade.

— Da čujemo sad, Hale — nervozno započne Spencer.

— Trinity, bolje da odeš u svoju sobu — reče gospoda Spencer.

— Gluposti! neka sve čuje — grubo je prekinu njen muž.

— Mama, ja ću sve ispričati. Ja sam sve vidio — reče Hal.

— Oh, Hale... što to?

Hal pride majci, onako blijed, s tamnim, zabrinutim pogledom, a onda se obrati Trinity:

— Trin, ne moraš se uzbuđivati... Brece Lockheart je ubio dva čovjeka. Stranca koji se s njim posvadao i Stivea Hendersona.

— Oh, pa to je strašno! — izusti Trinity. — Bruce? Zašto? Zbog čega?

— Eto, dogodilo se. Bruce je bio izazvan, ali je potegnuo tako brzo da se to nikad neće zaboraviti. Stvarno je nenadmašan.

— A Barse? Je li i on bio tamo?

— upita Trinity.

— Još pitaš! Pa Barse je kriv za sve to. Prokleti klipani!

— Oh! — uzviknu Trinity. — Onda, znači, nije mogao sudjelovati u pljački.

— Hale, daj se saberi — naredi mu otac. — Što se točno dogodilo?

— Oprosti, tata. malo sam uzrujan — reče Hal, sjedne i obriše znojno, blijedo čelo. — Sve je počelo ubrzo pošto su ranili Heffa Hawkinsa...

— Hawkinsa? — iznenadio se Spencer.

— Tata, ja sam zaboravio da si ti prije otišao iz grada. To se vjerojatno dogodilo odmah nakon pljačke. Nisam ništa vidio. Hawkinsa je ranio onaj stranac kojeg je poslije ubio Bruce.

— Hale, ispričaj nam već jednom sve po redu. — planuo je otac.

Pošto im je Hal opširno ispričao što se dogodilo kod Lafea Hennesya, ostali su još neko vrijeme nijemo sjediti.

— I Belton i Barse su pobjegli, a ni Brucea više nisam vidio. Ljudi su se okupili oko Hendersona. Još je bio živ, ali kažu da neće dugo. Odveli su ga doktoru.

—

svi su tako uzbuđeni. Kad se sve smirilo, otkrili su da je mrtvi stranac revolveraš kojega je Hawkins htio uhapsiti. Bruce je ispao pravi junak.

— Ali gdje je Barse? — zaječi Trinity.

— Nitko ne zna, ali nije ni važno. Kažu da je odjahao s Beltonom, vjerojatno u njegov logor.

— Bruce je bio u pravu — reče Spencer. — Belton je zaista najobičnija bitanga.

— Mama, možemo li uskoro večerati? Rado bih opet otišao u grad — zamoli Hal.

Trinity je zamišljno sjedila za stolom. Shvatila je da mora saznati u kakvoj je vezi Barse Lockheart s Beltonom i njegovim društvom. Razmišljala je o tome što treba napraviti. Dovoljno je čvrsta i uporna, može jahati i slijediti tragove kao bili koji kauboj. Može spavati vani, kao Indijanci. Nema se čega bojati. »To ću i učiniti,« pomislila je. »Poslije večere ću pronaći Beltonov logor.«

Trinity je otišla u svoju sobu, prevukla se u hlače i čizme. Često bi predvečer odjahala u grad. Kad bi srela Barsea, znala je i duže ostati. Nikome neće biti čudno što izlazi. Možda nešto otkrije.

III

Sat kasnije jahala je prema rijeci na svom mustangu Buckskinu. Zapultila se onamo kamo je prije nekoliko dana odjahao Belton. Bivalo je sve mračnije i ubrzo se gotovo ništa nije vidjelo. Sišla je s konja i stala pažljivo osluškivati. Sate i dane je provodila u prirodi i odlično je razlikovala zvukove.

Išla je polako. Zastajala je svakih petsto metara. Uskoro se našla u koritu isušene rijeke. Osluškivala je i pažljivo zurila u tragove na tlu. Udaljila se već desetak kilometara od kuće. Zaključila je da bi se možda morala vratiti, ali je onda izne-

nada osjetila miris dima. Ubrzo je začula i zvuk udaraca sjekirom. Nastavila je polako još nekoliko stotina metara i konačno ugledala bljesak plamena. Sjahala je i zavezala Buckskina. Obilježila je mjesto otpalim granama.

Odlučila je razmotriti situaciju. Mora se osloniti na svoje znanje i umijeće. Odlično su je odgojili za takvu vrstu posla. Ipak, dosad je odlazila samo u lov i ribolov. Ponekad bi trfagala za izgubljenim konjima ili stokom, igrala se da je gone Komanči. Sada je prvi put slijedila ljude, i to posebno opake i zle ljude.

Trinity je shvatila da mora biti tiha i oprezna da je ne otkriju. Noć je bila mirna i vrlo tiha. Odlično se čulo kreketanje žaba, žubor potoka, krici sove, život mračne šume. Počela se tiho prikradati logoru. Imala je revolver, ali ga nije željela upotrijebiti.

Primicala se čas lakše, čas naporanije, dok se konačno nije našla na stotinjak metara od vatre. Uz nju su sjedila i tri muškarca. Jedan je bio Belton. Drugi je bio sasvim nepoznat. Treći je bio Barse.

Morala je prići još bliže da čuje njihov razgovor. Puzala je od grma do grma, dok nije konačno mogla razumjeti. Belton je govorio, ali ne dovoljno glasno. Razabirala je samo ponešto:

...sreća se promijenila... bolje da napadnemo banku... sutra zbrisati... oprezni...

Trinity je napela sluh da čuje još više. Opljačkati banku? Oh, ne, ne, Barse!

Trinity je odjednom čula nešto u svojoj neposrednoj blizini. Srce joj je poskočilo, a onda zastalo. Netko se primicao. Ukočila se. Krv je prestala teći. Dvije ruke u rukavicama, grube poput željeza, priljubile su se uz njen vrat i usta.

Ruke su je obrnule i odjednom je ležala na leđima, a očajnička želja da se izvuče i ostane živa nadmaši-

la je svaki strah. Zavukla je ruku u džep i pokušala izvući revolver.

— Slušaj, mali, što ti tu radiš? — prošaptao je napadač.

Trinity ga je prepoznala. Opustila se, steston joj je pao s glave i otkrio lice i gustu kovrčavu kosu. Napadač ju je pustio i zapanjeno prošaptao:

— Trinity!

— Zdravo, Bruce — odgovorila je tiho. — Zamalo si mi slomio vrat.

Bruce se nagnuo i zapanjeno zurio u nju. Zatim se prisjetio blizine razbojnika, povukao je za ruku, a onda su oboje pažljivo otpuzali s toga mjesta. Kad su se našli u šumi, dovoljno daleko od svake opasnosti, ustali su i zagledali se jedno u drugo.

— Pa šta tu radiš tu? — upitao je tiho.

— Isto što i ti — odgovorila je.

— Uhodiš Barsea?

— Da.

— Eh, ludice jedna! Stvarno imaš petlju, osim ako ti možda nije jasno kakvi su to tipovi.

— Jasno mi je. Htjela sam otkriti je li Barse jedan od njih. isto kao i ti!

— Griješiš. Ja znam da je on jedan od njih.

— Oh Bruce! Toga sam se i bojala.

— Morao sam ga preplašiti. Ako mu ovo danas nije bilo dovoljno, pružit ću mu još.

— Oh, Bruce! — žalosno je prošaprala. — Prolio si krv zbog njega.

— Tko ti je rekao?

— Hal je sve vidio.

— Morao sam to učiniti, Trinity, inače bi Bars bio u još većoj neprikl.

Pošli su zajedno do njenog konja.

— Moj konj je nanjušio tvoga kad sam ovuda prolazio — rekao je Bruce.

— Podi sa mnom kući — pozvala ga je.

— Ne mogu. Prišuljat ću se do razbojnika da saznam što namjeravaju. Pokušat ću im pomrsiti planove.

— Da, Belton nešto namjerava — odgovorila mu je Trinity i ispričala mu sve što je čula.

— Sutra na banku! E neće, dok sam ja tu! Ali, nema veze, idi ti sama kući, Trin.

— Bruce, opet ćeš pucati i... možda te ubiju! — zadrhtala je Trinity. Odjednim je bila obuzeta nekom čudnom osjećajnošću. Uzbudivala ju je Bruceova blizina. Uхватила ga je za rukave i zagledala mu se u oči. Imao je tako taman i dubok pogled.

— Naravno da me mogu pogoditi — odgovorio je prilično gorko. — Nitko ne bi povjerovao da si Teksašanka. A što se više brineš...

— Pst! Ne govori to, Bruce Lockheart. Zastala je i uhvatila ga za ramena. Poželjela ga je zagrliti. Kad bi on sada bilo što pokušao, ona bi bila posve nemoćna. Njegova snažna neustrašivost privlačila ju je daleko više od Barseove slabosti.

— Bruce se nasmijao.

— Prava si ženskica. Pošto je opasnost prošla i pošto te grize savjest, pustila bi...

— Ništa je ne bih pustila! — žestoko ga je prekinula. — Osim toga, nikad nisam ni rekla da mi nije stalo, Bruce...

— A što je s Barseom? — mirno ju je upitao.

— Ne znam. Tako sam zbrkana

cea. Događaji posljednjih dana razb

grad bruji da je jedan

voljni? – upitala

no poznavali i razum

— Ja te ne razumijem. Zbog H

o Bruceu

– U svak

li nego što

Teksašan

<

gorom u kome

–

<

ljen

pust

je pog

